

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/3/2021
Identifikačné číslo spisu:	4020200481
Dátum vydania rozhodnutia:	13.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:4020200481.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti odsúdenému H. E. pre trestný čin obchodovania s omamnými prostriedkami podľa § 28a ods. 1 druhý a tretí prípad, ods. 4 č. 3 rakúskeho Zákona o návykových látkach a iné na neverejnom zasadnutí konanom 13. apríla 2021 v Bratislave o odvolaní odsúdeného H. E. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 20. januára 2021, sp. zn. 2Ntc/20/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného H. E. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 20. januára 2021, sp. zn. 2Ntc/20/2020, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 5. mája 2020, sp. zn. 64 Hv 33/20w, právoplatný 5. mája 2020, ktorým bol občan Slovenskej republiky H. E. uznaným vinným z trestného činu obchodovania s omamnými prostriedkami v bode A) podľa § 28a ods. 1 druhý a tretí prípad, ods. 4 č. 3 rakúskeho Zákona o návykových látkach (Suchtmittelgesetz), bode B) z trestného činu obchodovania s omamnými prostriedkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad, ods. 2 č. 3 rakúskeho Zákona o návykových látkach, v bode C) z trestného činu prípravy obchodovania s omamnými prostriedkami podľa § 28 ods. 1 druhý a tretí prípad rakúskeho Zákona o návykových látkach a v bode D) z prečinu nedovoleného zaobchádzania s omamnými prostriedkami podľa § 27 ods. 1 čl. 1 druhý prípad, ods. 2 rakúskeho Zákona o návykových látkach, ktoré spáchal na skutkovom základe uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku krajského súdu a za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a troch mesiacov. Súčasne krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol odsúdenému H. E. oznámený doručením jeho rovnopisu 25. februára 2021, podal odsúdený 9. marca 2021 odvolanie. V jeho dôvodoch uviedol, že už samotné konanie krajského súdu je porušením zákona a, že na Slovensku sa voči jeho osobe nevedie žiadne trestné stíhanie. Ďalej uviedol, že trestný čin, ktorý spáchal v Rakúsku je na polovicu podmieneného prepustenia a na Slovensku to je na dve tretiny, čím podľa neho krajský súd zhoršil jeho postavenie a nezodpovedá pôvodne uloženej trestnej sankcii. Poznamenal, že v Rakúsku už dlhšiu dobu pracuje a žije jeho matka a taktiež aj jeho družka, s ktorou má aj dieťa a tak na území Slovenska prakticky nemá ani rodinu. Odsúdený pokračoval, že v tunajšom ústave na výkon trestu odňatia slobody je dobre izolovaný a nie je pozitívny na COVID-19. Podľa neho nemá žiadnu garanciu o jeho zdravotný stav po prevoze na Slovensko.

Odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu.

Prokurátor príslušnej krajskej prokuratúry v písomnom vyjadrení k odvolaniu odsúdeného poukázal na to, že odsúdený v predmetnom odvolaní neuviedol skutočnosti preukazujúce naplnenie zákonných podmienok pre odmietnutie uznania a výkonu rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň sp. zn. 64 Hv 33/20w právoplatného 5. mája 2020. Napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a preto navrhol podané odvolanie odsúdeného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal na podklade odvolania odsúdeného H. E., ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Všetky úvahy a aj závery krajského súdu, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné. V prvom rade je potrebné uviesť, že všetky zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku Krajského súdu pre veci trestné Viedeň z 5. mája 2020, číslo 064 Hv 33/20w, ktorým bol H. E. odsúdený (ďalej tiež „rozsudok štátu pôvodu“), sú aj podľa najvyššieho súdu splnené.

Odsúdený je totiž štátnym občanom Slovenskej republiky a má na jej území obvyklý pobyt, ktorým sa rozumie aj trvalý pobyt [§ 4 ods. 1 písm. a), § 3 písm. g) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí]. Proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom.

Z predloženého spisu vyplýva, že odsúdený nie je vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Trestného poriadku), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Trestného zákona) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Trestného zákona).

V preskúmvanej veci neprichádzalo do úvahy posudzovanie obojstrannej trestnosti predmetných činov, keďže podľa rakúskeho právneho poriadku za ne možno uložiť tresty odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby tri roky a viac a justičný orgán štátu pôvodu ich v osvedčení o vydaní rozhodnutia zároveň označil priradením ku kategóriám trestných činov nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami [§ 4 ods. 2, ods. 3 písm. e) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí].

Odsúdený s výkonom tohto trestu na území Slovenskej republiky nesúhlasil tvrdiac, že má v Rakúsku lepšie podmienky výkonu trestu a tiež v Rakúsku pracuje a žije jeho matka a družka. Vzhľadom na to, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky s obvyklým pobytom na jej území, jeho súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia sa nevyžaduje.

Z porovnania predloženého osvedčenia s rozsudkom štátu pôvodu je zrejmé, že tieto navzájom obsahovo zodpovedajú, pričom osvedčenie je úplné. Z jeho obsahu zároveň vyplýva, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia, a dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť (podľa stavu v čase doručenia osvedčenia) vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať.

Podľa lustrácií v informačných systémoch Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a podľa odpisu z registra trestov, nie je odsúdený na území Slovenskej republiky aktuálne trestne stíhaný pre iné trestné činy spáchané pred jeho prípadným odovzdaním a ani nemá vykonať trest odňatia slobody uložený mu za takýto trestný čin.

Napokon treba poukázať na to, že v posudzovanej veci neprichádza do úvahy čiastočné uznanie a výkon rozsudku štátu pôvodu a skutok, ktorého sa toto rozhodnutie týka, sa nepovažuje podľa právneho poriadku Slovenskej republiky za spáchaný v celom rozsahu ani čiastočne na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o odvolateľom uplatnené námietky, najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnosti uviesť, že aj z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že členské štáty sú v zásade povinné uznať a vykonať rozhodnutie štátu pôvodu a odmietnuť ho môžu len v stanovených prípadoch, ktorých úplný výpočet je v podmienkach Slovenskej republiky uvedený v § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí. Prítom ani povinnosť vykladať vnútroštátne právo eurokonformne, t. j. s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, neumožňuje jeho výklad contra legem (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 5. septembra 2012, Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, body 53 až 56).

V kontexte preskúmvanej veci je potom potrebné poukázať na to, že podľa § 16 ods. 1 písm. f) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 tohto zákona.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorého uplatnenie v posudzovanej veci prichádza do úvahy, rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že uznanie a výkon rozhodnutia štátu pôvodu je podmienené tým, že odsúdený, ktorý je občanom Slovenskej republiky, má na jej území buď obvyklý pobyt, ktorým sa rozumie trvalý alebo prechodný pobyt [§ 3 písm. g) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí], alebo preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby. Rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia tak možno iba vtedy, ak nie je daná ani jedna z týchto podmienok.

Keďže odsúdený má na Slovensku trvalý pobyt, sú v jeho prípade splnené zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku štátu pôvodu podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí a teda nie je u neho daný dôvod odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. f) tohto zákona. Preto odvolávanie sa odsúdeného na rodinné väzby v Rakúsku nie je z tohto pohľadu právne významné.

Na základe uvedeného dospel aj najvyšší súd k záveru, že v preskúmvanej veci nie je daný žiaden dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí.

Pokiaľ ide o zaradenie odsúdeného H. E. na výkon trestu odňatia slobody do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu týkajúceho sa zaradenia odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, z dôvodu, že z rozsudku Krajského súdu pre veci trestné Viedeň nie je možné zistiť, v akom stupni stráženia trest vykonáva a aby nedošlo k zhoršeniu postavenia odsúdeného i napriek tomu, že v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky mal byť zaradený do stredného stupňa stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

V kontexte uvedeného možno vo všeobecnosti uviesť, že ďalšie objasňovanie otázky zodpovedajúceho stupňa stráženia podľa § 48 Trestného zákona aktuálnym podmienkam výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného v Rakúskej republike (aj vzhľadom na to, že v Rakúskej republike sa neuplatňuje vonkajšia diferenciácia trestu v takej podobe ako v Slovenskej republike) by bolo zjavne na úkor rýchlosti celého uznávacieho konania, čo by v konečnom dôsledku mohlo poprieť jeho samotný účel. Berúc do úvahy publikovanú judikatúru, prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014).

Najvyšší súd neakceptoval odvolacie argumenty odsúdeného H. E., pretože v konaní o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia nemajú náležitú relevanciu. Takto podané odvolanie považuje za nedôvodné a konštatuje, že krajský súd rozhodol zákonne, dôvodne a spravodlivo. Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcich sa podmieneného prepustenia považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že osvedčenie o vydaní rozhodnutia obsahuje záznam, že podľa rakúskeho práva neexistuje v danom prípade nárok na podmienené prepustenie výlučne z dôvodu uplynutia času; v tejto súvislosti možno doplniť, že trest bude podľa štátu pôvodu v plnom rozsahu vykonaný 16. apríla 2024 (č. I. 7).

Rovnako je ešte pre úplnosť potrebné dodať, že aj keď príkaz na vyhostenie nie je zahrnutý do rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 5. mája 2020, sp. zn. 64 Hv 33/20w, bol Spolkovým cudzineckým a azylovým úradom 26. júna 2020, č. k. 41650002/200108335, vydaný zákaz pobytu časovo obmedzený na desať rokov, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25. júla 2020 (č. I. 4).

Pokiaľ odsúdený poukázal na svoj zdravotný stav, ani táto skutočnosť nie je dôvodom pre zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd zamietol odvolanie odsúdeného H. E..

Uznesenie prijal senát najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.